

בעניין שבין:

_____ ת"ז	1. _____ זהראן
_____ ת"ז	2. _____ זיידה
_____ ת"ז	3. _____ ג'מעה
_____ ת"ז	4. _____ מוסלם
_____ ת"ז	5. _____ בזאר

כולם ע"י ב"כ עוה"ד לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

-נגד-

1. _____ נקאש ת"ז
מרח' רבינוביץ 34, חולון.
2. _____ אסתרון ת"ז
מרח' המשושים 46, קצרין.
3. _____ שגיא ת"ז
מרח' קייצנית 50, מגדל העמק.
4. _____ ששון
מס' אישי _____
אשר מענם לצורך המצאת כתבי בית דין הינו: משטרת ישראל, המטה הארצי, דרך חיים בר לב, שיח' ג'ראח ירושלים 91906.
5. **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז י-ם (אזרחי)
רח' עוזי חסון 4, ירושלים 94152.
טל: 02-6208177; פקס: 02-6222385

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף
סכום התביעה: עד גבול סמכות בית המשפט

כתב תביעה

הצדדים

1. התובע מס' 1 הינו יליד שנת 1985, תושב מחנה פליטים קלנדיה, נפת ירושלים.
2. התובע מס' 2, הינו יליד שנת 1983, תושב עין יברוד נפת רמאללה.
3. התובע מס' 3 הינו יליד שנת 1984, והוא תושב עין יברוד נפת רמאללה.
4. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו היו התובעים 1-3 קטינים, כמו כן, עצורים ע"י כוחות הביטחון.
5. התובע מס' 4 הינו יליד שנת 1977, תושב כפר סרדא, נפת רמאללה.

6. התובע מס' 5 הינו יליד שנת 1980, תושב עין יברוד, נפת רמאללה.
7. הנתבעים 1-4 שירתו, בכל הזמנים הרלוונטיים לכתב תביעה זה, כשוטרי משמר גבול שבחיל המשטרה.
8. הנתבעת 5, מדינת ישראל, הייתה בכל הזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה אחראית על פעולותיהם ו/או מחדליהם של שוטרי משמר הגבול, ובתור שכזאת גם על פעולותיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים 1-4.

אירוע מס' 1:

9. בתאריך 19/04/99, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, ביצעו הנתבעים 1-3 משימת ליווי לנתבעים 1-3, שהיו עצורים באותו זמן, מבית המעצר בבית-אל לבית המעצר בגוש עציון. הליווי נעשה ברכב מסוג "ספארי" צבאית.
10. הליווי נעשה ע"י הנתבעים 1-3 ועוד שני שוטרים נוספים אשר אחד מהם היה הנהג והשני ישב לידו, שלושת הנתבעים 1-3 ישבו מאחור יחד עם התובעים 1-3.
11. נתבע מס' 1 היה הבכיר ביותר מבין שלושת השוטרים שישבו מאחור במשאית.
12. במהלך הנסיעה, הנתבע מס' 1 נתן לתובע מס' 1 מספר סטירות ואגרופים בפניו.
13. הנתבע מס' 1, נתן לתובע מס' 2, אשר הרכיב באותו זמן גשר ליישור שיניים, סטירות ואגרופים בפניו. מכות שהכה הנתבע 1 את התובע 2 על פיו גרמו לתובע 2 דימום בפה. הנתבע מס' 2 או 3 הביא מים מממייה שהייתה במשאית ונתן לתובע 2 לשטוף את הפה.
14. זאת ועוד, הנתבע מס' 1 הורה לתובע מס' 2 להניח את ראשו על המעקה במשאית והיכה אותו על עורפו.
15. הנתבע מס' 1 התקרב לתובע מס' 2 שישב במשאית, עמד מולו, פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו והורה לתובע מס' 2 "למצוץ לו". הנתבע איים על התובע מס' 2 שאם לא יעשה כן הוא יכה אותו. אכן, משסרב התובע 2 לעשות כרצונו של הנתבע, היכה הנתבע מס' 1 את התובע 2.
16. במהלך הליווי, הנתבע מס' 1 נתן לתובע מס' 3 סטירה ואגרופים בפניו ובגבו, הורה לו להוריד את ראשו ובעט בו בגבו. הנתבעים 1-3 או מי מהם תלש ל____ שערות מהשפם.
17. הנתבע מס' 1 הורה על הנתבעים 1-3 להרכיב את ראשיהם במהלך כל הנסיעה, וכל מי שהרים את ראשו ולו לשניה, הוא היכה אותו באכזריות. הנתבע מס' 1 נאחז במוט הברזל של גג המשאית ודרך על ראשי הנתבעים 1-3 מספר פעמים. באחת הפעמים, הנתבע מס' 1 נתן לתובע 3 בעיטה שבעקבותיה התובע מס' 3 נפל על רצפת המשאית.
18. הנתבע מס' 1 אילץ את התובעים 1-3, לשיר שיר בערבית שכלל קללות וביטויים גסים כלפי הנביא מוחמד. משהפסיקו התובעים לשיר, הם הוכו ע"י הנתבע מס' 1. הדבר פגע עמוקות ברגשות הדתיים של התובעים.
19. הנתבעים 2 ו-3 ישבו במשאית וצחקו במהלך האירוע.
20. הנתבעים 2-3 ישבו במשאית והיו עדים לחלק מהמתרחש ולחלק ממעלליו של הנתבע מס' 1, אולם מי מהם לא עשה דבר ו/או לא עשה מספיק ניסיון לעצור בעד הנתבע ולמנוע את התנכלותו לתובעים. הנתבעים 2 ו-3, לא הגישו תלונה נגד הנתבע מס' 1 ולא סיפרו למפקד הפלוגה או לממונים אחרים על המאורע.

21. יתרה מזאת, במהלך חקירת האירוע במחלקה לחקירת שוטרים חיפו הנתבעים 2 ו-3 על הנתבע מס' 1. הנתבעים 2 ו-3 אף שיקרו למפקד הפלוגה שלהם במהלך תחקיר והכחישו בשלבים הראשונים, את ההאשמות כלפי הנתבע מס' 1.

אירוע מס' 2:

22. ביום 19/04/99 הוטלה על הנתבעים 1-3, משימה נוספת של ליווי התובע מס' 4 מתחנת עציון לתחנת בית-אל.

23. במהלך הנסיעה, ניגש הנתבע מס' 1 לתובע מס' 4, הציג את עצמו בפניו כשוטר בשם אחמד, סטר לו על פניו והיכהו באגרופים בבטנו.

24. משהגן התובע מס' 4 על פניו בידי, קשר הנתבע מס' 1 את ידיו האזקות של התובע מס' 4 למעקה הספסל במשאית, והמשיך לסטור בפניו ולהכות באגרופים בפניו.

25. הנתבע מס' 1 נתלה על מוט הברזל המצוי בגג המשאית, ותוך כדי כך בעט ברגליו, בבטנו ובגבו של התובע מס' 4.

26. הנתבע מס' 1 נעמד מול התובע מס' 4, פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו, והורה לתובע מס' 4 למצוץ את איבר מינו לשם ביזויו המיני של התובע מס' 4. התובע סירב, והנתבע מס' 1 היכהו מספר פעמים. לפתע, משך הנתבע מס' 1 את ראשו של התובע מס' 4 לכיוון איבר מינו של הנתבע מס' 1, הצמיד את פיו של התובע לאיבר מינו, עד שלבסוף הירפה ממנו.

27. לאחר מכן, נטל הנתבע מס' 1 פנס, האיר על פניו של התובע מס' 4, סינוור אותו וסטר בפניו.

28. כתוצאה מכך, נחבל התובע מס' 4 בחלקי גוף שונים.

אירוע מס' 3:

29. ביום 7/03/99 נסע התובע מס' 5 יחד עם אימו ושני אחיו, ברכב פרטי לכיוון הכפר "בית דבואן".

30. בשעה 20:00 או בסמוך לכך, עצר הנתבע 1 ו/או הנתבע 4 ו/או שוטרים ו/או חיילים אחרים את הרכב בו נסע התובע 5 במחסום אשר הוצב בצומת איו"ש בסמוך לבית-אל. השוטרים ביקשו מנוסעי הרכב את תעודות הזהות שלהם.

31. לאחר הבדיקה עיכבו השוטרים את התובע מס' 5 במחסום מאחר ולא נשא עימו תעודה מזהה על אף שמסר בעל-פה את מספרה, והורו לאחיו _____ לנסוע ולהביא את תעודת הזהות של התובע מס' 5.

32. בזמן ההמתנה, הורה הנתבע מס' 1 לתובע 5 לשבת על האדמה מאחורי הגיף שהיה במקום, משהתיישב, סטר הנתבע מס' 1 ו/או הנתבע מס' 4 ו/או חייל אחר לתובע מס' 5, הכהו ובעט בו בחלקי גוף שונים.

33. לאחר מכן נטל הנתבע מס' 1 סיגריה דלוקה וקירבה מס' פעמים לאוזנו של התובע מס' 5. פעם אחת נגע הנתבע מס' 1 בעורפו של התובע מס' 5 בקצה הבוער של הסיגריה, בסמוך לאוזן, וגרם לו לכוויה. כשניסה התובע מס' 5 לגונן על אוזנו, הוכה בידי הנתבע מס' 1 ו/או 4.

34. הנתבע מס' 1 הורה לתובע מס' 5 לשכב על בטנו כשידיו מעל ראשו. מששכב התובע מס' 5 על בטנו, עברה מכונית במחסום ובה נוסעת ישראלית. הנתבע מס' 1 ו/או מס' 4 צעק לעברה: "זה בשבילך", ובעט בתובע מס' 1.

35. כאשר אחיו של התובע מס' 5 חזר למחסום עם תעודת הזהות, הציג הנתבע מס' 1 בפני האח קליע ריק של נשק, ואמר לו כי ירה בתובע מס' 5 וכי הוא מת.

36. לאחר מכן, הורה הנתבע מס' 1 לתובע מס' 5 לקום ושחרר אותו לביתו.

37. כתוצאה ממעשי הנתבע מס' 1 ו/או 4, נחבל התובע מס' 5 בחלקי גוף שונים.

השתלשלות העניינים:

38. בגין האירועים שתוארו לעיל, הוגש כתב אישום נגד הנתבע מס' 1 לבית המשפט המחוזי בירושלים. כבוד השופטת ר' אור הרשיעה את הנתבע מס' 1 בפלילים וגזרה עליו עונש מאסר של ארבעה-עשר חודשי מאסר בפועל וחמישה-עשר חודשי מאסר על תנאי.

רצ"ב העתק מכתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין **ומסומנים א', ב', ו-ג'** לפי הסדר.

39. על זיכוי של הנתבע מס' 1 מעבירת ההתעללות בקטין ועל קולת העונש שנגזר על הנתבע מס' 1, הוגש ערעור לבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור בקובעו כי: "נתקיימו בעניין שלפנינו יסודות העבירה הקבועים בסעיף 368 סיפא לחוק, וכי מעשה המשיב (הנתבע מס' 1, הוספה שלי ל.א.ז.) מהווים עבירה של התעללות בקטין בידי אחראי עליו, כמשמעותה בסעיף זה". בנוסף נקבע כי יש להחמיר בעונשו של הנתבע מס' 1 והטיל עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של שלוש שנים והשאיר את המאסר על תנאי אשר הוטל עליו במחוזי על כנו.

רצ"ב העתק מהחלטת בית המשפט העליון בערעור הני"ל ומסומן **כנספח ד'** לכתב התביעה.

40. מהכרעת הדין המצ"ב עולה כי הפרקליטות התכוונה להגיש כתב אישום נגד הנתבע מס' 4 בשל חשד להיותו מעורב בתקיפת התובע מס' 4 ובשל כך שאפשר את קיום תקיפתו חרף היותו המ"כ של השוטרים במחסום (ראה סעיף 122 להכרעת הדין, המצ"ב).

41. כעולה מגזר-הדין, הנתבעת 5 לא העמידה את הנתבעים 2 ו-3 לדין (אף לא לדין משמעותי), למרות שהיה ביכולתם להפסיק את מעשי הנתבע 1, למרות שלא דיווחו על מעשיו בזמן אמת ולמרות ששיקרו בעניין לממונים עליהם.

ראה סעיף 34 לגזר הדין, וראה גם בעמוד 12 לפסק-הדין של בית-המשפט העליון בערעור.

אחריות הנתבעים ו/או שוטרים אחרים

תקיפה

42. התובעים יטענו כי הכאתם על ידי הנתבעים ו/או שוטרים אחרים מהווה תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח – 1968.

כליאת שווא

43. התובע מס' 4 יטען כי עיכובו על ידי הנתבע מס' 1 ו/או מס' 4 כפי שתואר לעיל, מבסס עוולת כליאת שווא כמשמעותה בסעיף 26 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח – 1968.

רשלנות

44. התובעים יטענו כי מעשי התקיפה ו/או כליאת השווא של השוטרים מהווים עוולת רשלנות בפני עצמה.

45. בנוסף, התובע יטען כי הנתבעים 1-4 התרשלו ורשלנותם התבטאה, בין היתר, במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:

א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ולפקודות ו/או לצווי ו/או להנחיות מפכ"ל המשטרה.

ב. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופם ובריאותם של התובעים ו/או כלפי חירותם וכן בניגוד להתנהגות שוטרים סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.

ג. לא עשו כל שביכולתם של אנשי משטרה סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובעים או להקטין אותה.

ד. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי.

ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כוח נגד התובעים ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כח.

ו. השתמשו לרעה בסמכותם ו/או התרשלו במילוי תפקידם בכך שעיכבו את התובע מסי 4 ו/או עצרו אותו ושללו ללא כל הצדקה עניינית את חירותו.

ז. הנתבעים 2 ו-3 לא דיווחו לממונים על השימוש הלא סביר בכוח מצדו של הנתבע מסי 1.

ח. הנתבעים 2-4 לא עשו מספיק ו/או לא עשו דבר ו/או לא התערבו למניעת ההתנכלות ו/או ההתעמרות ו/או ההטרדות ו/או כל הפעולות הפסולות אותם ביצע הנתבע 1.

ט. הנתבעים 2 ו-3 לא פעלו כפי ששוטר סביר היה פועל בנסיבות המקרה.

י. הנתבע 4 אפשר את קיומן של התקיפות ו/או ההשפלות ו/או ההתעמרות של הנתבע מסי 1 בניגוד למה שמ"כ היה אמור לפעול בנסיבת אלה.

יא. הנתבע מסי 1 ניצל את תפקיד על מנת למלא אחרי מאווייו בניגוד להוראות כל דין ו/או כל הוראות חוק.

הפרת חובות חקוקות

46. התובעים יוסיפו ויטענו כי הנתבעים ו/או שוטרים אחרים הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים, וגרמו בכך לנזק לו טוענים התובעים.

47. במיוחד יטענו התובעים, כי הנתבעים הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), בפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א – 1971 (להלן: "הפקודה"), בתקנות המשטרה (הגדרת עבירות על המשמעת) תשט"ו – 1955 (להלן: "התקנות") ובחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (להלן: "חוק היסוד").

48. כמו כן, יטענו התובעים כי הפרת החובות החקוקות על ידי הנתבעים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.

49. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטענו התובעים כי הנתבעים הפרו את החובות שלהלן:

א. סעיף 280(1) לחוק, האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר.

ב. סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק, האוסרים פגיעה וחבלה חמורים.

ג. סעיפים 378, 379 ו-382 לחוק בדבר תקיפה ותקיפה בנסיבות מחמירות.

ד. סעיף 348 לחוק בדבר מעשה מגונה.

ה. סעיף 368 לחוק, בדבר תקיפת קטין על ידי אחראי.

ו. סעיף 368 לחוק, בדבר התעללות בקטין או בחסר ישע.

ז. סעיף 368 לחוק, בדבר חובת דיווח על מקרים של פגיעה בקטין או חסר ישע.

ח. סעיף 243 לחוק האוסר מסירת ידיעות כוזבות.

ט. סעיף 3 לפקודה בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.

י. סעיף 1 לתוספת השנייה לפקודה בדבר אי מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל.

יא. סעיף 2 לתוספת השנייה לפקודה בדבר התרשלות במילוי תפקיד.

יב. סעיף 3 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר על התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

יג. סעיף 4 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד.

- יד. סעיף 8 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר ביצוע מעצר שלא כדין או שלא בתום לב.
- טו. סעיף 16 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר התנהגות בלתי אדיבה או נקיטת לשון גסה כלפי הציבור בעת מילוי תפקיד או כשהשוטר לבוש מדים.
- טז. סעיף 18 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד.
- יז. סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.
- סעיף 2 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, האוסר כל פגיעה בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם.

אחריות הנתבעת

50. התובעים יטענו כי הנתבעת אחראית באחריות שלוחית בגין מעשיהם ו/או מחדליהם דלעיל של הנתבעים, בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה וכן של שוטרים אחרים שנטלו חלק באירוע.
51. התובעים יטענו עוד, כי הנתבעת אשררה בשלב מוקדם את מעשיו של הנתבע 1 בכך שלא הזדרזה לחקור את תלונותיהם של התובעים 1-4, למרות הוראתו של שופט בית-המשפט הצבאי, ועשתה כן רק משהגיעה אליה פנייתו של המוקד להגנת הפרט.
52. הנתבעת אשררה את מעשיהם של הנתבעים 2-4 ושל שוטרים וקצינים אחרים שהיו שותפים למעשי האלימות של הנתבע 1 ולהשתקתם, בכך שנמנעה מלנקוט נגדם בצעדים עונשיים הולמים.
53. כמו כן יטענו התובעים כי הנתבעת אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובעים עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של השוטרים, שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.
- ב. לא דאגה להדריך ו/או להורות לשוטרים שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובעים.
- ג. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחונו.

ד. לא דאגה להבהיר לשוטרים את הוראות ו/או צווי ו/או הנחיות מפכ"ל המשטרה ו/או המשטרה ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.

ה. לא דאגה לשירוש של נורמות אלימות מקרב שוטרי משמר הגבול וגם לא לשירוש של נורמות שייעודן שיבוש חקירות אפשריות, חיפוי, טיוח והסתרה. בין היתר לא הפעילה הנתבעת אמצעים משמעתיים מרתיעים כלפי מפקדים ביחידות בהן נתגלו נורמות כאלו; לא ערכה חקירות מקיפות לחשיפה ולהעמדה לדין של מי שהיו מעורבים במעשים כאלו משנתגלו (והמקרה הנוכחי יוכיח זאת).

ו. לא הפעילה מערך מודיעיני בתוך יחידות משמר-הגבול במטרה לאתר מקרים של אלימות, לחשוף את מבצעייהם, להרחיקם משירות ולהעמידם לדין. בכך אפשרה הנתבעת לנורמות החיפוי ההדדי וההסתרה להשיג את מטרתיהן, ביטלה את גורם ההרתעה, והשאירה את נושא החקירה כשהוא תלוי תלות גמורה ברצונם הטוב של השוטרים המעורבים (אשר אכן הכחישו במקרה זה את האירוע מכל וכול).

ז. עצמה את עיניה אל מול עדויות חוזרות ונשנות בדבר נורמות של אלימות ושל חיפוי השוררות בקרב שוטרי משמר הגבול, ולמעט פעולות נקודתיות כלפי שוטר כזה או אחר, לא נקטה בצעדים מערכתיים חיוניים.

ח. ארגנה את משמר הגבול על-בסיס תרבות ארגונית המעודדת יחס עוין ותוקפני כלפי האוכלוסייה, במקום על בסיס תרבות ארגונית המעודדת אתוס של שירות.

ט. לא יישמה, או לא יישמה באופן מלא, המלצות של מומחים שנועדו להפחית את רמת האלימות במשטרה בכלל ובמשמר הגבול בפרט (לרבות המלצות ועדת קרמניצר בעניין זה).

י. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיו, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.

נזקי התובעים

54. כתוצאה ממעשיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים, נחבלו התובעים בחלקי גוף שונים.

55. התובע מס' 1 נחבל בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד בראשו, בגבו ובכתפיו. כתוצאה מהכאבים נאלץ התובע להיות מרותק למיטתו משך יומיים.

56. התובע מס' 2 סבל מחבלות והמטומות בפניו, בראשו, בצווארו, בכתפיו, בידי ובגבו. זאת ועוד, הוא דימם בפה כתוצאה מאגרופים שקיבל מהנתבע מס' 1 במהלך הליווי אשר פגעו

בגשר ליישור שיניים אותו הרכיב באותה עת. כתוצאה מכך, התובע נותר מרותק למיטת חוליו משך יומיים.

רצ"ב העתק תעודה רפואית מאת רופאת השיניים ד"ר חלא חלאק מיום 1/11/1999, ומסומן **כנספח ה'** לכתב התביעה.

57. נזקו של התובע מס' 2 רחוק מלהיות אגבי, בשל העובדה כי ההתעללות המינית והפיזית אותה "ספג" מהנתבע מס' 1 תיחרט בזכרונו ונפשו תסבול צלקת לימים.

58. התובע מס' 3 סבל מחבלות בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד בראשו, בגבו, בכתפיו, וברגליו.

59. התובע מס' 4 נחבל בראשו, בידיו, בכתפיו וברגליו. הפגיעה הקשה יותר הייתה הפגיעה בכבודו ובנפשו בעת ההתעללות המינית בו. התעללות זו הותירה בו חשש, בהלה, וגועל. התובע מס' 5 נפגע קשות כתוצאה מתקיפתו. בין היתר ובמיוחד הוא נפגע באוזנו, בצווארו, בראשו, בחזהו, בגבו, במותניו ובכתפיו.

60. תקיפתם של התובעים ע"י הנתבעים ו/או מי מהם, הותירה את נפשם מצולקת, דבר הנלמד מעוגמת הנפש והסבל הנפשי הגדולים אשר פקדו את התובעים לאחר המקרה. במעשיהם ו/או מחדליהם רמסו הנתבעים את כבודם של התובעים, השפילו אותם ושברו את רוחם.

61. הפגיעה בכבודם של התובעים הייתה קשה במיוחד לאור גילם הצעיר של התובעים והיותם ב"חסותם" של הנתבעים ולאור המעשים המבזים אותם נדרשו התובעים 1-4 לעשות ע"י הנתבע מס' 1.

62. זאת ועוד, דרישתו של הנתבע מס' 1 כי התובעים 1-3 ישירו שיר המבזה את הנביא מוחמד, פגעה עד מאוד ברגשותיהם הדתיים של התובעים והותירה אותם מושפלים ומבוזים.

63. יתרה מזאת, מעשיהם של הנתבעים חמורים שבעתיים לאור העובדה כי מדובר בשוטרים במדים אשר צריכים להיות אמונים על שלטון החוק והשלטת הסדר והביטחון.

64. לאור חומרת האירוע, כפי שתואר, ויחסם המזלזל והרשלני של הנתבעים לשלטון החוק ולהוראותיו, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק פיצויים עונשיים ו/או מוגברים כנגד הנתבעים מעבר לנזקיהם של התובעים, ושיהיה בהם כדי לבטא את סלידתה של החברה בכלל, ושל בית המשפט הנכבד בפרט, ממעשיהם של הנתבעים, בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט הנכבד.

65. לחלופין יטענו התובעים כי הם זכאים לפיצוי בגין הנזקים הכלליים שנגרמו בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט הנכבד.

66. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

67. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם ביחד ולחוד לשלם את מלוא נזקייהם של התובעים כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט וחלוקה אחרים כפי שימצא בית המשפט הנכבד לנכון וצודק בנסיבות העניין.

68. בית המשפט הנכבד מתבקש עוד, לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות המשפט ושכר טרחת עורך דין בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום האירוע ועד התשלום בפועל.

ירושלים, היום לחודש יולי, שנת 2003.

לינה אבו-מוך זועבי, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש. 13852)